

коне? — повтори нѣколко пѣти дѣдо Герги. — Конетѣ цена нѣматѣ. Ний вчера отидохме съ Илия до Аптаатѣ да види вуйка си. На връщане, като додохме до могилата и зехме да наваляме надолу, че като рекоха сега онѣзѣ ми ти коне ще бѣгаме, не можемѣ да ги озаптимѣ. Илия ми дума: „дрѣжѣ, кай, тате, дрѣжѣ и ти дизгинитѣ да теглимѣ двама, че отидоха!“ Едвамѣ ги удържахме. Силенѣ добитѣкъ.

— Хубави сѣ кончетата, да сѣ живи! — каза Тодорѣ. — Сега на Илия една булка трѣбва.

— Ще бѣде, Тодоре, ще бѣде.

Очитѣ на Аничка свѣтнаха и сякашѣ още повече се засмѣха. Тя носѣше керпичи, като ги държеше опрѣни на колѣнетѣ си, бѣркаше калѣ, вадѣше вода. И ходѣше леко, напето, съ подигната отпредѣ пола, боса. За да не я гори слѣнцето, бѣше се забрадила съ бѣла жетварска кѣрпа, тѣй че само гладкото ѣ чело, извититѣ ѣ вежди и чернитѣ ѣ очи се виждаха. Тя цѣла бѣше изцапана съ калѣ, но пакѣ бѣше хубава. Дѣдо Герги знаеше, че едно време Илия бѣше ималѣ закачка съ Аничка но то бѣше отдавна, то се забрави.

— Чувашѣ ли? — каза дѣдо Герги и, усмихнатѣ, посочи кѣмѣ Геновата крѣчма на среща. Тамѣ свирѣше гайда. — Моя юнакѣ е, Илия е. Нека да се повесели. Нека имѣ даде